

Arrest

nr. 193 238 van 5 oktober 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 20 juli 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 21 juni 2017 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 augustus 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 september 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat F. LANDUYT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. COENE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bijlage 26 quater luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer(1), die verklaart te heten(1):

*[P.J.] [...]
nationaliteit : Iran*

Alias: [P.J.]; [H.J.A.H.], [...]

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene die aan Denemarken toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3(2) j° 18(1)d van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene, die Iraans staatsburger van Koerdische afkomst verklaart te zijn, werd op 20.04.2017 door onze diensten geregistreerd en vroeg op 27.04.2017 asiel in België. Betrokkene was in het bezit van een kopie van zijn identiteitskaart met nummer 953912 (afgegeven door de Ministerie Binnenlandse Zaken, dienst Bevolking, op de Iraanse datum van 28.06.1371, wat overeenkomt met 19.09.1992) en een kopie van zijn nationaliteitsbewijs (afgegeven door Ministerie Binnenlandse Zaken, dienst Bevolking, en geldig tot de Iraanse datum van 18.06.1398, wat overeenkomt met 09.09.2019). Het vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de vingerafdrukken van betrokkene op 12.10.2015 in Denemarken geregistreerd werden omwille van een asielaanvraag en op 03.04.2017 in Duitsland geregistreerd werden omwille van een asielaanvraag.

Op 12.05.2017 werd betrokkene gehoord in het kader van zijn asielprocedure in België. Hierin verklaarde hij op de Iraanse datum van 28.06.1394 (19.09.2015) vertrokken te zijn vanuit Iran en stelde hij eerst per auto en te voet naar Denemarken te zijn gereisd met een transit via verscheidene voor hem onbekende landen. Het vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat betrokkene op 12.10.2015 asiel vroeg in Denemarken. Betrokkene bevestigde het feit dat hij reeds eerder asiel vroeg in Denemarken en hij verklaarde dat deze asielaanvraag werd afgewezen door de Deense autoriteiten. Hij verklaarde ongeveer 1 jaar en 6 maanden in Denemarken te hebben verbleven in een opvangcentrum te Hanstholm (DK). Vervolgens reisde betrokkene per trein verder door naar Duitsland. Het vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat betrokkene op 03.04.2017 asiel vroeg in Duitsland. Betrokkene bevestigde het feit dat hij reeds eerder asiel vroeg in Duitsland en hij verklaarde de beslissing van de Duitse autoriteiten betreffende deze asielaanvraag niet te hebben afgewacht. Hij verklaarde 5 tot 6 dagen in Duitsland te hebben verbleven in een opvangcentrum nabij Hamburg (DE) alvorens per trein verder door te reizen naar België. Betrokkene verklaarde op onbekende datum gearriveerd te zijn in België en hij vroeg asiel in België op 27.04.2017.

Tijdens zijn gehoor in België werd aan betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013 rechtvaardigen. Hij verklaarde hieromtrent dat hij besloot in België asiel te vragen omdat zijn broer reeds in België verblijft. Betreffende een overdracht naar Denemarken in het kader van Verordening 604/2013 verklaarde betrokkene dat hij in Denemarken ongeveer 1,5 maand na zijn negatieve beslissing naar een gesloten centrum gebracht zou worden. Hij verklaarde dan ook niet opgesloten te willen worden vermits dit in Irak al gebeurde toen hij nog een kind was.

Betrokkene verklaarde dus een in België verblijvende broer te hebben. Onderzoek bij onze diensten toont aan dat de broer van betrokkene ([P.S.] [...], van Iraanse herkomst) op 05.04.2013 asiel vroeg in België waarna het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) op 08.07.2013 besloot om voor de broer van betrokkene de vluchtelingenstatus toe te kennen. Bijgevolg beschikt de broer van betrokkene over verblijfsrecht in België en verblijft hij heden te Leuven (BE). Verder verklaarde betrokkene tevens ook een in België verblijvende neef te hebben. Onderzoek bij onze diensten toont aan dat de neef van betrokkene ([P.N.] [...], België) over de Belgische nationaliteit beschikt en heden te Hoeselt (BE) verblijft.

Op 01.06.2017 werd er voor betrokkene een terugnameverzoek gericht aan de Deense instanties die op 06.06.2017 instemden met dit verzoek met toepassing van artikel 18.1(d) van Verordening 604/2013. In een schriftelijke tussenkomst van de advocaat van betrokkene d.d. 24.05.2017 worden onze diensten nogmaals gewezen op het feit dat de broer van betrokkene reeds in België verblijft en wordt er desbetreffend verwezen naar artikel 9 van Verordening 604/2013.

We merken verder op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de

verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan het volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Denemarken een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. We wijzen er verder op dat het zeker niet ontkend kan worden dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten, voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien. We wensen desbetreffend nogmaals te herhalen dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Het komt betrokkene hierbij niet toe om zelf te bepalen in welk land zijn asielaanvraag dient te worden behandeld. Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor in België dat hij besloot in België asiel te vragen omdat zijn broer reeds in België verblijft en dit verblijf wordt ook aangehaald door de advocaat van betrokkene in zijn schriftelijke tussenkomst d.d. 24.05.2017. Betrokkene verklaarde verder ook een in België verblijvende neef te hebben. Hieromtrent merken we vooreerst op dat Verordening 604/2013 de verantwoordelijkheid legt bij de Lidstaat waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (artikel 9) of als indiener van een verzoek voor internationale bescherming (artikel 10). De in België verblijvende broer en neef van de betrokkene kunnen ten overstaan van de betrokkene niet worden beschouwd als "gezinsleden", zoals omschreven in artikel 2,g) van Verordening 604/2013 wat tot gevolg heeft dat bovenvermelde artikels in dit geval niet van toepassing zijn. (

Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 – de artikels 16(1), 17(1) en 17(2) - merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Artikel 17(2) stelt dat de verantwoordelijke Lidstaat ten allen tijde voordat in eerste aanleg een beslissing werd genomen een andere Lidstaat kan vragen een persoon over te nemen teneinde familierelaties te verenigen op humanitaire gronden. We benadrukken dat in het geval van de betrokkene Denemarken verantwoordelijk werd voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene en dat Denemarken België niet vroeg de asielaanvraag van de betrokkene te behandelen met toepassing van artikel 17(2) en dit vanwege de hereniging met een in België verblijvend familielid. Artikel 16(1) bepaalt dat de Lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die Lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te

zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. We merken hierbij op dat betrokkene betreffende zijn gezondheidssituatie verklaarde stress te hebben maar dat hij dit niet verder specificeerde of aantoonde aan de hand van concrete medische attesten of documenten. We wensen dan ook te benadrukken dat tot op heden in het kader van de asielprocedure van betrokkene geen medische attesten of andere documenten werden aangebracht omtrent zijn fysieke of mentale gezondheidstoestand. Daarnaast merken we op dat betrokkene tijdens zijn gehoor tevens ook geen melding wordt gemaakt van medische problemen bij zijn in België verblijvende broer en benadrukken we dat ook de advocaat van betrokkene in zijn schriftelijke tussenkomst geen melding maakt van medische problemen bij zowel betrokkene als bij zijn in België verblijvende familieleden.

Daarnaast merken we op dat een overdracht van betrokkene naar Denemarken in het kader van Verordening 604/2013 niet automatisch impliceert dat betrokkene geen enkele vorm van financiële of sociale steun van zijn in België verblijvende broer kan ontvangen. We benadrukken dan ook dat op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier niet kan worden besloten dat er vanwege een bepaalde reden daadwerkelijk een relatie van afhankelijkheid tussen zijn en zijn in België verblijvende broer of neef zou bestaan. Verder zijn we ook niet in bezit van een schriftelijke verklaring van de broer van betrokkene ter zake en merken we op dat artikel 11(2) van Verordening 1560/2003 stipuleert dat de in artikel 15(2) van Verordening 343/2003 beoogde situaties van afhankelijkheid zo veel mogelijk worden beoordeeld op grond van objectieve elementen zoals bijvoorbeeld medische attesten. Dergelijke elementen worden in dit geval niet voorgelegd. Het kan uiteraard aangenomen worden dat een integratie bevorderd kan worden door de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen, toch weegt dit element niet zwaar genoeg om een afdoende afhankelijkheidsband aan te nemen.

Indien e verder zou worden aangevoerd dat de overdracht van de betrokkene aan Denemarken een schending betekent van zijn grondrechten en meer bepaald van artikel 8 van het EVRM, zijn recht op de eerbiediging van zijn familie - en gezinsleven moet worden opgemerkt dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat artikel 8 van het EVRM niet inhoudt dat een Staat verplicht is de door vreemdelingen gemaakte keuze van gemeenschappelijk verblijf te respecteren. Met toepassing van de beginselen van het internationaal recht is het immers de taak van de overheid om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder het recht van binnenkomst en het verblijf te controleren. De overheid is er wel toe gehouden een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben. De omvang van deze positieve verplichtingen zijn afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het individuele geval. Het komt in deze ook aan de betrokkene toe op voldoende wijze het bestaan van een duurzaam en reëel bestaand familie - of gezinsleven aan te tonen en tevens aan te voeren op welke wijze een overdracht aan Denemarken dit gezinsleven zou schenden. Verder moet worden opgemerkt dat het EHRM reeds oordeelde dat de relatie tussen een meerderjarige persoon en zijn familie niet noodzakelijk de bescherming dient te genieten van artikel 8 van het EVRM indien er naast de gewone affectieve banden geen aangetoonde bijkomende elementen van afhankelijkheid bestaan (cfr. Yilmaz v. Duitsland, 17.04.2003, §44; Mokrani v. Frankrijk, 15.07.2003, §33). Voortgaande op de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen dergelijke elementen. Hieruit volgt dat moet worden besloten dat de overdracht van de betrokkene aan Denemarken geen inbreuk impliceert op artikel 8 van het EVRM vermits een relatie van afhankelijkheid de gebruikelijke banden die tussen familieleden bestaan dient te overstijgen en in die mate sterk moet zijn dat als gevolg van een scheiding de betreffende gezinsleden niet in staat zijn zelfstandig te leven. Dit kan het geval zijn wanneer er sprake is van een medische of psychische problematiek en de familieleden zonder de bijstand van dat welbepaalde familielid niet kunnen functioneren. We zijn van oordeel dat dit niet van toepassing is op de relatie tussen de betrokkene en zijn in België verblijvende broer en neef. Betreffende een overdracht naar Denemarken in het kader van Verordening 604/2013 stelde betrokkene verder niet te willen terugkeren naar Denemarken omdat hij in Denemarken naar een gesloten centrum zou worden overgebracht. We benadrukken hierbij dat betrokkene in dit verband tevens ook verklaarde dat dit 1,5 maand na zijn negatieve beslissing in Denemarken gebeurde. We merken dan ook op dat de mogelijke vasthouding en detentie van de betrokkene door de Deense instanties vanwege het illegaal verblijven o het grondgebied op zich geen inbreuk op artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Daarnaast benadrukken we ook dat Denemarken onafhankelijke beroepsinstanties kent en dat betrokkene bij een beslissing tot vasthouding in Denemarken de mogelijkheid zal hebben om beroep in te dienen tegen deze beslissing. Betrokkene verklaarde dan ook dat zijn eerder in Denemarken ingediende asielaanvraag werd afgewezen door de Deense autoriteiten. Dit wordt ook bevestigd door het feit dat de Deense autoriteiten met toepassing van artikel 18.1(d) van Verordening 604/2013 instemden met de terugname van betrokkene. Dit artikel stelt: "de lidstaat is verplicht...d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens

de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen"). We verwijzen desbetreffend ook naar artikel 18(2) : "In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU". Dit betekent dat de betrokkene na overdracht in Denemarken een nieuwe asielaanvraag kan indienen indien hij dat wenst en hij zal op dat ogenblik zijn actuele vluchtmotieven of eventuele nieuwe elementen in verband met zijn asielaanvraag kunnen aanbrengen. Indien de betrokkene beslist om een nieuw verzoek tot internationale bescherming in te dienen in Denemarken zal dit verzoek door de Deense instanties onderzocht worden. Dit betekent ook dat de Deense autoriteiten de betrokkene niet zullen verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal dan ook gemachtigd zijn te verblijven in Denemarken in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. Verder merken we op dat het eventuele afwijzen van een asielaanvraag en het vervolgens opdragen terug te keren naar het land van herkomst onlosmakelijk deel uitmaken van een asiel- en immigratiebeleid en op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling inhouden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Daarnaast merken we ook op dat het indienen van een asielverzoek niet automatisch impliceert dat men een gunstige beslissing ontvangt in de vorm van een verblijfstitel. Dat men na een eventuele afwijzing van een asielaanvraag op zeker moment het voorwerp kan uitmaken van een verwijderingsmaatregel en eventueel een bijhorende maatregel van bewaring, betekent bovendien niet automatisch een inbreuk op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en toont evenmin automatisch aan dat de Deense autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Het loutere feit dat de asielaanvraag van betrokkene werd afgewezen in Denemarken betekent niet automatisch dat er sprake is van een "niet correcte of onmenselijke behandeling" of een automatische inbreuk op de bovenstaande internationale en Europese regelgeving. Betrokkene brengt met betrekking tot de overdracht naar Denemarken dan ook geen concrete gegevens aan die zouden kunnen wijzen op een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Denemarken een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Verder benadrukken we ook dat Denemarken de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat Denemarken het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Dit betekent dat de Deense autoriteiten asielaanvragen onderwerpen aan een individueel onderzoek en, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toekennen aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Deense autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren. Verder worden er door betrokkene geen concrete elementen aangehaald waaruit af te leiden valt dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Denemarken in zijn algemeenheid dusdanig ernstige gebreken vertoont waardoor er dient te worden besloten dat ten aanzien van Denemarken niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel of dat de asielprocedure en wetgeving in Denemarken tegenstrijdig is met de bepalingen van het EVRM of het EU-Handvest. Daarnaast maakte de betrokkene zelf tijdens zijn gehoor geen gewag maakte van andere concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Denemarken die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens hem wijzen op een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Ten slotte wijzen we nogmaals op het feit dat betrokkene tijdens zijn gehoor betreffende zijn gezondheidstoestand te benadrukken stress te hebben. Echter benadrukken we dat betrokkene hieromtrent, of omtrent andere aspecten van zijn gezondheidstoestand, in het kader van zijn asielprocedure tot op heden geen medische attesten of andere documenten aanbracht. Er zijn in het dossier van betrokkene dan ook geen elementen aanwezig die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidstoestand van betrokkene een overdracht aan Denemarken verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Verder merken we op dat er tevens geen

aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Denemarken niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen indien noodzakelijk. Tevens zullen de Deense autoriteiten ten minste drie werkdagen op voorhand op de hoogte gesteld worden van de overdracht van betrokkene.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Denemarken een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Deense autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3(2) j° 18(1)d van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij zich aan te bieden bij de bevoegde Deense autoriteiten (4).“

Op 17 augustus 2017 werd verzoeker naar Denemarken overgebracht.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel werpt verzoeker op, “Schending van de artikelen 48/3, 51/5 en 57/6 van de Vreemdelingenwet en schending van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij Wet van 26 juni 1953, alsook het beginsel van behoorlijk bestuur.”

Verzoeker betoogt als volgt:

“III.2. Verzoeker wordt geconfronteerd met een beslissing van de F.O.D. BINNENLANDSE ZAKEN, Dienst Vreemdelingenzaken dat België niet verantwoordelijk was voor de behandeling van de asielaanvraag.

III.3. Verzoeker ontkent niet dat asiel heeft aangevraagd in Denemarken.

Mijn verzoeker heeft echter gesteld dat hij behandeling van zijn dossier vraagt in België. Bij zijn asielaanvraag had hij volgend schrijven van zijn raadsman mee dd. 24.05.2017 :

“Ik werd geraadpleegd door de Heer [H.J.A.H.], van Iraanse nationaliteit, geboren te [...] (IRAN) op [...], wonende te [...].

Op 02.06.2017 dient mijn cliënt zich aan te melden voor de verderzetting van zijn asielaanvraag bij uw diensten.

Krachtens de Dublin-verordening vraagt cliënt overname door de lidstaat (België) waar een gezinslid internationale bescherming geniet en is toegelaten voor verblijf (artikel 9 Dublin-verordening). Zijn broer, [P.S.] woont in België te [...]. Hij heeft subsidiaire bescherming gekregen in België.

Ik houd mij ter beschikking voor alle verdere informatie.”

Hij besloot naar eigen zeggen asiel te vragen in België omdat zijn broer in België asiel bekomen heeft en dat de Deense autoriteiten zijn aanvraag niet ernstig behandelden. Mijn verzoeker uitte bezwaar tegen een behandeling van zijn asielaanvraag door de Deense instanties.

Middels een tussenkomst van zijn raadsman dd. 24.05.2017 verzoekt de betrokkene de Belgische instanties artikel 9 van Verordening 604/2013 toe te passen vanwege het verblijf van twee gezinsleden (broers) in België.

Mijn verzoeker wijst er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-4 r 1/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk

Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geën asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Denemarken een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Zoals vermeld verzocht de betrokkene de Belgische instanties zijn asielaanvraag te behandelen en dit vanwege in België verblijvende familie. Zelfs als België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van je asielaanvraag, dan België op elk ogenblik beslissen om de aanvraag toch te behandelen. Dat is de toepassing van de soevereiniteitsclausule (artikel 17 van de Dublin-verordening). Dit gebeurde niet.

De broer van de betrokkene [P.S.] verkreeg op 05.07.2013 de vluchtelingenstatus van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Verordening 604/2013 legt de verantwoordelijkheid bij de lidstaat, waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (artikel 9) of als indiener van een verzoek voor internationale bescherming (artikel 10). De broer van de betrokkene in België verblijft in de hoedanigheid van persoon die internationale bescherming geniet kan de betrokkene ten overstaan van dit familielid worden beschouwd als gezinslid, zoals omschreven in artikel 2,g) van Verordening 604/2013 wat tot gevolg heeft dat bovenvermelde artikels in dit geval van toepassing zijn.

Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 merkt verzoeker op dat de loutere aanwezigheid van familieleden met zorg voor mijn verzoeker op zich leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2014. Het feit dat de zoon van de betrokkene het goed kan vinden met zij in België verblijvende ooms is voldoende grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. Artikel 16(1) bepaalt dat de lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen.

Dit is het geval, gezien zijn broer voor hem en zijn zoon dient te zorgen. Hij is immers zeer mentaal frêle.

We merken op dat artikel 11 (2) van Verordening 1560/2003 stipuleert dat de in artikel 15(2) van Verordening 343/2003 -opgevolgd door artikel 16(1) van Verordening 604/2013- beoogde situaties van afhankelijkheid zo veel mogelijk dienen te worden beoordeeld op grond van objectieve elementen zoals bijvoorbeeld medische attesten. De betrokkene stelde tijdens zijn verhoor wel gezondheidsproblemen te kennen. Hij heeft paniekaanvallen. Hij voegde toe dat zijn zoon in Iran ongelukkig en depressief was en maakte gewag van actuele gezondheidsproblemen. Er kan uit de elementen van het dossier worden besloten dat er vanwege een reden, zoals vermeld in artikel 16(1) van Verordening 604/2013, daadwerkelijk een relatie van afhankelijkheid bestaat tussen de betrokkene en zijn in België verblijvende broers.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Denemarken een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er grond is voor de behandeling van de verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België verantwoordelijk is voor de behandeling van de verzoek om internationale bescherming, die aan de Deense autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 12(2) van Verordening 604/2013.

Dat verzoeker krachtens het K.B. van 9 juli 2000 vraagt toegelaten te worden tot het regime van pro deo."

2.2. Verzoeker kan niet dienstig de schending opwerpen van de artikelen 48/3 en 57/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de Conventie van Genève. De bestreden bijlage 26quater betreft immers geen beslissing over de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus en werd niet getroffen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2.3. Waar verzoeker de schending opwerpt van "*het beginsel van behoorlijk bestuur*" gaat de Raad er – gelet op het ondersteunend betoog – van uit dat verzoeker de schending beoogt op te werpen van de zorgvuldigheidsplicht.

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.4. Verzoeker wijst op het schrijven van zijn raadsman dat deze op 24 mei 2017 heeft verzonden aan de verwerende partij vooraleer ze de bestreden bijlage 26quater trof. Hierin kan het volgende worden gelezen: "*Krachtens de Dublin-Verordening vraagt cliënt overname door de lidstaat (België) waar een gezinslid internationale bescherming geniet en is toegelaten voor verblijf (artikel 9 Dublin-Verordening). Zijn broer, [P.S.] woont in België te [...]. Hij heeft subsidiaire bescherming gekregen in België.*" Ook in zijn Dublin-interview van 12 mei 2017 dat zich bevindt in het administratief dossier had verzoeker gewezen op de aanwezigheid van zijn broer in België als reden van het indienen van een asielaanvraag alhier.

2.5. Uit de bestreden bijlage 26quater blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het schrijven van verzoekers raadsman van 24 mei 2017 waarin wordt gewezen op de aanwezigheid van verzoekers broer in België. Immers kan hierin worden gelezen: "*Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor in België dat hij besloot in België asiel te vragen omdat zijn broer reeds in België verblijft en dit verblijf wordt ook aangehaald door de advocaat van betrokkene in zijn schriftelijke tussenkomst d.d. 24.05.2017. Betrokkene verklaarde verder ook een in België verblijvende neef te hebben. Hieromtrent merken we vooreerst op dat Verordening 604/2013 de verantwoordelijkheid legt bij de Lidstaat waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (artikel 9) of als indiener van een verzoek voor internationale bescherming (artikel 10). De in België verblijvende broer en neef van de betrokkene kunnen ten overstaan van de betrokkene niet worden beschouwd als "gezinsleden", zoals omschreven in artikel 2,g) van Verordening 604/2013 wat tot gevolg heeft dat bovenvermelde artikels in dit geval niet van toepassing zijn.*

Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 – de artikels 16(1), 17(1) en 17(2) - merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van

Verordening 604/2013. Artikel 17(2) stelt dat de verantwoordelijke Lidstaat ten allen tijde voordat in eerste aanleg een beslissing werd genomen een andere Lidstaat kan vragen een persoon over te nemen teneinde familierelaties te verenigen op humanitaire gronden. We benadrukken dat in het geval van de betrokkene Denemarken verantwoordelijk werd voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene en dat Denemarken België niet vroeg de asielaanvraag van de betrokkene te behandelen met toepassing van artikel 17(2) en dit vanwege de hereniging met een in België verblijvend familielid. Artikel 16(1) bepaalt dat de Lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die Lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. We merken hierbij op dat betrokkene betreffende zijn gezondheidssituatie verklaarde stress te hebben maar dat hij dit niet verder specificeerde of aantoonde aan de hand van concrete medische attesten of documenten. We wensen dan ook te benadrukken dat tot op heden in het kader van de asielprocedure van betrokkene geen medische attesten of andere documenten werden aangebracht omtrent zijn fysieke of mentale gezondheidstoestand. Daarnaast merken we op dat betrokkene tijdens zijn gehoor tevens ook geen melding wordt gemaakt van medische problemen bij zijn in België verblijvende broer en benadrukken we dat ook de advocaat van betrokkene in zijn schriftelijke tussenkomst geen melding maakt van medische problemen bij zowel betrokkene als bij zijn in België verblijvende familieleden.

Daarnaast merken we op dat een overdracht van betrokkene naar Denemarken in het kader van Verordening 604/2013 niet automatisch impliceert dat betrokkene geen enkele vorm van financiële of sociale steun van zijn in België verblijvende broer kan ontvangen. We benadrukken dan ook dat op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier niet kan worden besloten dat er vanwege een bepaalde reden daadwerkelijk een relatie van afhankelijkheid tussen zijn en zijn in België verblijvende broer of neef zou bestaan. Verder zijn we ook niet in bezit van een schriftelijke verklaring van de broer van betrokkene ter zake en merken we op dat artikel 11(2) van Verordening 1560/2003 stipuleert dat de in artikel 15(2) van Verordening 343/2003 beoogde situaties van afhankelijkheid zo veel mogelijk worden beoordeeld op grond van objectieve elementen zoals bijvoorbeeld medische attesten. Dergelijke elementen worden in dit geval niet voorgelegd. Het kan uiteraard aangenomen worden dat een integratie bevorderd kan worden door de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen, toch weegt dit element niet zwaar genoeg om een afdoende afhankelijkheidsband aan te nemen.

Indien verder zou worden aangevoerd dat de overdracht van de betrokkene aan Denemarken een schending betekent van zijn grondrechten en meer bepaald van artikel 8 van het EVRM, zijn recht op de eerbiediging van zijn familie - en gezinsleven moet worden opgemerkt dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat artikel 8 van het EVRM niet inhoudt dat een Staat verplicht is de door vreemdelingen gemaakte keuze van gemeenschappelijk verblijf te respecteren. Met toepassing van de beginselen van het internationaal recht is het immers de taak van de overheid om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder het recht van binnenkomst en het verblijf te controleren. De overheid is er wel toe gehouden een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben. De omvang van deze positieve verplichtingen zijn afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het individuele geval. Het komt in deze ook aan de betrokkene toe op voldoende wijze het bestaan van een duurzaam en reëel bestaand familie - of gezinsleven aan te tonen en tevens aan te voeren op welke wijze een overdracht aan Denemarken dit gezinsleven zou schenden. Verder moet worden opgemerkt dat het EHRM reeds oordeelde dat de relatie tussen een meerderjarige persoon en zijn familie niet noodzakelijk de bescherming dient te genieten van artikel 8 van het EVRM indien er naast de gewone affectieve banden geen aangetoonde bijkomende elementen van afhankelijkheid bestaan (cfr. Yilmaz v. Duitsland, 17.04.2003, §44; Mokrani v. Frankrijk, 15.07.2003, §33). Voortgaande op de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen dergelijke elementen. Hieruit volgt dat moet worden besloten dat de overdracht van de betrokkene aan Denemarken geen inbreuk impliceert op artikel 8 van het EVRM vermits een relatie van afhankelijkheid de gebruikelijke banden die tussen familieleden bestaan dient te overstijgen en in die mate sterk moet zijn dat als gevolg van een scheiding de betreffende gezinsleden niet in staat zijn zelfstandig te leven. Dit kan het geval zijn wanneer er sprake is van een medische of psychische problematiek en de familieleden zonder de bijstand van dat welbepaalde familielid niet kunnen functioneren. We zijn van oordeel dat dit niet van toepassing is op de relatie tussen de betrokkene en zijn in België verblijvende broer en neef."

2.6. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift in eerste instantie verwijst naar het arrest van het Hof van Justitie in de gevoegde zaken C-4 1/10 en C-493/10 van 21 december 2011, ziet de Raad niet in wat de relevantie is van dit arrest in huidig geschil aangezien dit arrest handelt over de schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest en verzoekers kernbetoog thans is dat niet voldoende rekening werd gehouden met de aanwezigheid van zijn broer in België. De Raad wijst er nog op dat verzoeker noch in de bovenvermelde brief van zijn raadsman van 24 mei 2017 noch tijdens zijn Dublininterview van 17 mei 2017 kenbaar heeft gemaakt dat de Deense autoriteiten zijn aanvraag niet ernstig behandelen zodat het betoog in het verzoekschrift dat dit één van de redenen zou zijn waarom verzoeker een asielaanvraag indiende in België, feitelijke grondslag mist.

2.7. In de bestreden bijlage 26quater wordt uitvoerig uiteengezet waarom de verwerende partij geen toepassing maakt van artikel 2 g) juncto de artikelen 9 en 10 van de Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening) en evenmin van de artikelen 16 (1), 17 (1) en 17 (2) van deze Verordening.

2.8. Verzoeker verwijst naar de artikelen 9 en 10 van de Dublin III-verordening en is van oordeel dat aangezien zijn broer in België verblijft in de hoedanigheid van persoon die internationale bescherming geniet, hij ten overstaan van dit familielid kan worden beschouwd als gezinslid, zoals omschreven in artikel 2, g) van de Dublin III-verordening. De betrokken artikelen luiden als volgt:

Artikel 2 g)

“g) „gezinsleden”: voor zover het gezin reeds in het land van herkomst bestond, de volgende leden van het gezin van de verzoeker die op het grondgebied van de lidstaten aanwezig zijn:

— de echtgenoot van de verzoeker of de niet-gehuwde partner met wie een duurzame relatie wordt onderhouden, indien in het recht of de praktijk van de betrokken lidstaat niet-gehuwde paren en gehuwde paren op een vergelijkbare manier worden behandeld in het kader van diens recht met betrekking tot onderdanen van een derde land;

— de minderjarige kinderen van paren als bedoeld onder het eerste streepje, of van de verzoeker, mits zij niet gehuwd zijn, ongeacht of zij volgens het nationale recht wettige, buitenechtelijke of geadopteerde kinderen zijn;

— indien de verzoeker een minderjarige en ongehuwd is, de vader, moeder of andere volwassene die krachtens de wet of volgens de praktijk van de lidstaat waar de volwassene aanwezig is, voor de verzoeker verantwoordelijk is;

— indien de persoon die internationale bescherming geniet een minderjarige en ongehuwd is, de vader, moeder of andere volwassene die krachtens de wet of volgens de praktijk van de lidstaat waar de persoon die internationale bescherming geniet aanwezig is, voor hem verantwoordelijk is;”.

Artikel 9

“Gezinsleden die internationale bescherming genieten

Wanneer een gezinslid van de verzoeker, ongeacht of het gezin reeds in het land van oorsprong was gevormd, als persoon die internationale bescherming geniet is toegelaten voor verblijf in een lidstaat, is deze lidstaat verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, mits de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dat wensen.”

Artikel 10

“Gezinsleden die om internationale bescherming verzoeken

Wanneer een gezinslid van een verzoeker in een lidstaat een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend waarover in eerste aanleg nog geen beslissing ten gronde is genomen, is deze lidstaat verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, mits de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dat wensen.”

2.9. Gelet op het feit dat verzoekers broer reeds de subsidiaire bescherming geniet in België, kan artikel 10 van de Dublin III-verordening geen toepassing vinden. Voorts kan verzoeker, die geen minderjarige is, niet dienstig verwijzen naar de toepassing van artikel 9 van de Dublin III-verordening op grond van zijn loutere hoedanigheid van broer van een in België verblijvende meerderjarige vreemdeling die de

subsidiare beschermingsstatus geniet. Immers verwijst artikel 2 g) van de Dublin III-verordening, dat definieert wat onder de term gezinsleden dient te worden verstaan, niet naar de broer van een vreemdeling die een asielaanvraag indient, zoals de bestreden bijlage 26quater reeds terecht opmerkt.

2.10. De artikelen 16 en 17 van de te worden luiden als volgt:

- artikel 16:

“Afhankelijke personen

1. Wanneer, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd, een verzoeker afhankelijk is van de hulp van zijn kind, broer of zus of ouder dat of die wettig verblijft in een van de lidstaten, of het kind, de broer of zus, of de ouder van de verzoeker dat of die wettig verblijft in een van de lidstaten afhankelijk is van de hulp van de verzoeker, zorgen de lidstaten er normaliter voor dat de verzoeker kan blijven bij of wordt verenigd met dat kind, die broer of zus, of die ouder, op voorwaarde dat er in het land van herkomst familiebanden bestonden, het kind, de broer of zus, of de ouder of de verzoeker in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen.

2. Wanneer het kind, de broer of zus, of de ouder, bedoeld in lid 1, wettig verblijft in een andere lidstaat dan de lidstaat waar de verzoeker zich ophoudt, is de lidstaat waar het kind, de broer of zus, of de ouder wettig verblijft, de verantwoordelijke lidstaat, tenzij de gezondheidstoestand van de verzoeker hem gedurende een significante tijdsspanne belet naar die lidstaat te reizen. In dat geval is de lidstaat waar de verzoeker zich ophoudt de verantwoordelijke lidstaat. Dit brengt voor deze lidstaat niet de verplichting met zich mee dat het kind, de broer of zus, of de ouder naar die lidstaat moeten worden gebracht.”

- artikel 17:

“Discretionaire bepalingen

1. In afwijking van artikel 3, lid 1, kan elke lidstaat besluiten een bij hem ingediend verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land of een staatloze te behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht.

De lidstaat die besluit een verzoek om internationale bescherming op grond van dit lid in behandeling te nemen, wordt de verantwoordelijke lidstaat en neemt de daaruit voortvloeiende verplichtingen op zich. Indien van toepassing, stelt hij de lidstaat die op grond van de criteria van deze verordening voorheen verantwoordelijk was, de lidstaat die een procedure uitvoert waarbij de verantwoordelijke lidstaat wordt bepaald, of de lidstaat tot welke een verzoek tot overname of terugname van de verzoeker is gericht, daarvan in kennis door middel van het „DubliNet”, het netwerk voor elektronische communicatie dat tot stand is gebracht bij artikel 18 van Verordening (EG) nr.1560/2003.

De lidstaat die op grond van dit lid verantwoordelijk wordt, vermeldt dit feit onmiddellijk in Eurodac, overeenkomstig Verordening (EU) nr. 603/2013 door het vermelden van de datum waarop het besluit tot behandeling van het verzoek genomen werd.

2. De lidstaat waarin een verzoek om internationale bescherming is gedaan en die bepaalt welke lidstaat verantwoordelijk is, of de verantwoordelijke lidstaat, kan, te allen tijde voordat in eerste aanleg een beslissing ten gronde is genomen, een andere lidstaat vragen een verzoeker over te nemen teneinde familierelaties te verenigen op humanitaire gronden, in het bijzonder op grond van familiebanden of op culturele gronden, ook wanneer die laatste lidstaat niet verantwoordelijk is volgens de in de artikelen 8 tot 11 en 16 vastgelegde criteria. De betrokkenen moeten hiermee schriftelijk instemmen.

Het overnameverzoek omvat alle elementen waarover de verzoekende lidstaat beschikt om het de aangezochte staat mogelijk te maken de situatie te beoordelen. De aangezochte lidstaat verricht alle verificaties die nodig zijn om de aangevoerde humanitaire gronden te onderzoeken en geeft binnen twee maanden na ontvangst van het verzoek een antwoord aan de verzoekende lidstaat via „DubliNet”, het netwerk voor elektronische communicatie dat tot stand is gebracht bij artikel 18 van Verordening (EG) nr. 1560/2003. In geval van een afwijzing wordt vermeld om welke redenen het verzoek wordt geweigerd. Indien de aangezochte lidstaat het verzoek inwilligt, wordt de verantwoordelijkheid voor de behandeling aan deze staat overgedragen.”

2.11. Uit artikel 16 van de Dublin III-verordening blijkt dat verzoeker in België zou kunnen verblijven indien onder meer zijn broer die wettig in België verblijft, afhankelijk is van de hulp van verzoeker of verzoeker afhankelijk is van de hulp van zijn broer. Verzoeker is van oordeel dat dit het geval is aangezien zijn broer voor hem “en zijn zoon” (sic) dient te zorgen omdat hij “zeer mentaal frêle is”. De bestreden bijlage 26quater stelt hieromtrent, “We merken hierbij op dat betrokkene betreffende zijn

gezondheidssituatie verklaarde stress te hebben maar dat hij dit niet verder specificeerde of aantoonde aan de hand van concrete medische attesten of documenten. We wensen dan ook te benadrukken dat tot op heden in het kader van de asielprocedure van betrokkene geen medische attesten of andere documenten werden aangebracht omtrent zijn fysieke of mentale gezondheidstoestand. Daarnaast merken we op dat betrokkene tijdens zijn gehoor tevens ook geen melding wordt gemaakt van medische problemen bij zijn in België verblijvende broer en benadrukken we dat ook de advocaat van betrokkene in zijn schriftelijke tussenkomst geen melding maakt van medische problemen bij zowel betrokkene als bij zijn in België verblijvende familieleden.”

2.12. Deze beoordeling is deugdelijk en pertinent, gelet op het gestelde in artikel 11.2 van Verordening nr. 1560/2003/EG van de Commissie van 2 september 2003 houdende uitvoeringsbepalingen van de Dublin II-verordening, waarnaar de bestreden bijlage 26quater en ook verzoeker zelf in zijn verzoekschrift verwijst. Deze bepaling luidt als volgt:

“HOOFDSTUK IV

HUMANITAIRE CLAUSULE

Artikel 11

Situaties van afhankelijkheid

2. De in artikel 15, lid 2, van Verordening (EG) nr. 343/ 2003 beoogde situaties van afhankelijkheid worden zo veel mogelijk beoordeeld op grond van objectieve elementen, zoals medische attesten. Wanneer dergelijke elementen niet voorhanden zijn of niet kunnen worden overgelegd, kunnen de humanitaire redenen alleen worden geacht te zijn bewezen op grond van door de betrokken personen verstrekte overtuigende inlichtingen.”

Zoals verzoeker zelf opmerkt in zijn verzoekschrift is voormeld artikel 15, lid 2 van Verordening 343/2003/EG (Dublin II-verordening), opgevolgd door artikel 16.1 van de Dublin III-verordening. Verzoeker is zich derhalve zelf bewust van het feit dat de in artikel 16.1 van de Dublin III-verordening bedoelde situatie van afhankelijkheid niet kan worden vastgesteld op grond van eenvoudige verklaringen van afhankelijkheid doch in eerste instantie objectieve elementen vereist zoals medisch attesten of overtuigende inlichtingen in tweede instantie. De verklaringen van verzoeker afgelegd tijdens zijn Dublin-interview van 12 mei 2017 dat hij stress heeft en in zijn verzoekschrift dat hij “*zeer mentaal frêle is*” worden niet ondersteund door medische attesten of andere objectieve elementen en kunnen bezwaarlijk worden beschouwd als overtuigende inlichtingen. Verzoekers betoog in zijn verzoekschrift “*De betrokkene stelde tijdens zijn verhoor wel gezondheidsproblemen te kennen. Hij heeft paniek-aanvallen. Hij voegde toe dat zijn zoon in Iran ongelukkig en depressief was en maakte gewag van actuele gezondheidsproblemen*” vindt geen steun in zijn Dublin-interview van 12 mei 2017, waarin hij ook geen gewag heeft gemaakt van een zoon, en wordt nog steeds niet ondersteund door objectieve elementen, zoals een medisch attest. Verzoeker toont dus niet aan dat hij daadwerkelijk afhankelijk is van zijn in België verblijvende broer en hij brengt niets in tegen volgende vaststelling in de bestreden bijlage 26quater: “*Daarnaast merken we op dat betrokkene tijdens zijn gehoor tevens ook geen melding wordt gemaakt van medische problemen bij zijn in België verblijvende broer en benadrukken we dat ook de advocaat van betrokkene in zijn schriftelijke tussenkomst geen melding maakt van medische problemen bij zowel betrokkene als bij zijn in België verblijvende familieleden.*” Verzoekers eigen overtuiging “*Er kan uit de elementen van het dossier worden besloten dat er vanwege een reden, zoals vermeld in artikel 16(1) van Verordening 604/2013, daadwerkelijk een relatie van afhankelijkheid bestaat tussen de betrokkene en zijn in België verblijvende broers*” (sic) kan niet leiden tot een andersluidende beoordeling.

2.13. Gelet op het gestelde in artikel 17 van de Dublin III-verordening kan verzoeker niet dienstig voorhouden in zijn verzoekschrift “*dat de loutere aanwezigheid van familieleden met zorg voor mijn verzoeker op zich leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2014*”. Verzoekers betoog, “*Het feit dat de zoon van de betrokkene het goed kan vinden met zij in België verblijvende ooms is voldoende grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule*” mist feitelijke grondslag aangezien nergens uit blijkt dat verzoeker vergezeld is van een zoon en dat er meerdere broers van verzoeker in België verblijven.

2.14. Verzoeker toont niet aan dat de in de bestreden bijlage 26quater gedane conclusie “*Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Deense autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel*

3(2) j° 18(1)d van Verordening 604/2013” steunt op een verkeerde of onzorgvuldige toepassing van de in de bestreden bijlage 26quater opgesomde artikelen van de Dublin III-verordening.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond .

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf oktober tweeduizend zeventien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA